

РЕШЕНИЕ

№ 849

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Цветко Лазаров Въззивно гражданско дело № 20221000503328 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд, ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетения вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, което на 27.08.2018 г. е прекатено с постановление на прокурор при Районна прокуратура Търговище и потвърдено с определение от 31.08.2018 г., постановено по ч.н.д. № 738/2018 г. от Районен съд Търговище, влязло в сила на 10.10.2018 г., както следва:

1. Сумата от 200 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., като е отхвърлил главния иск, за разликата над уважения до пълния предявен размер от 500 000 лева.

2. Сумата от 737 889.94 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., както следва:

- сумата от 84 000 лева, представляващи пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД за финансовите 2017 г. - 2020 г.;

- сумата от 247 500 лева, представляваща пряка загуба от обезценяване на акциите на „Постфинанс“ ЕАД;

- сумата от 52 800 лева, представляваща пропусната полза от неполучено възнаграждение по договор за управление за 44 месеца, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г.;

- сумата от 164 892 лева, представляваща пропуснати ползи от неполучените възнаграждения като физическо лице за 4 години, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г.;

- сумата от 188 697.94 лева, представляваща пряка вреда, резултат от публичната продажба на жилището му;

Първоинстанционният съд с посоченото решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд е осъдил ответника - Прокуратурата на Република България да заплати адвокатско възнаграждение на адв. К. Т., на основание 38, ал. 2 от ЗАдв., в размер на сумата от 20 287.80 лева.

Решението на първоинстанционния съд се обжалва от ищеца Г. Р. Т., ЕГН ***** в частта, в която:

- главният иск, имащ за предмет обезщетяване на неимуществените вреди е отхвърлен, за разликата над сумата от 200 000 лева до пълния предявен размер от 500 000 лева;

- в частта, в която не е присъдено пълното обезщетение за претърпени имуществени вреди - пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД за финансовите 2017 г. до края на финансовата 2020 г., за

разликата над сумата от 84 000 лева до сумата от 192 000 лева с доводи за неправилност, поради необоснованост и допуснато нарушение на материалния закон.

Жалбоподателят поддържа, че определеното обезщетение от 200 000 лева не е съответно на действително претърпените неимуществени вреди, поради което следва да се присъди допълнително сумата от 300 000 лева.

Жалбоподателят моли да се осъди ответника да заплати допълнително обезщетение за претърпени имуществени вреди - пропуснатата печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД за финансовите 2017 г. до края на финансовата 2020 г., за разликата над сумата от 84 000 лева до сумата от 192 000 лева, т.е. да се присъди допълнително сумата от 108 000 лева, съобразно заключението на вещото лице, извършило в първата инстанция счетоводна експертиза.

Моли в тежест на ответника да се възложи отговорността за разноси и да заплати адвокатско възнаграждение на неговия процесуален представител, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Решението на първоинстанционния съд се обжалва от ответника - Прокуратурата на Република България:

- в частта, в която е определено обезщетение за неимуществени вреди, в размер на сумата от 200 000 лева;

- в частта, в която са присъдени обезщетения за претърпени имуществени вреди с доводи за неправилност, поради необоснованост, допуснато нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила.

Жалбоподателят поддържа, че ищецът не е претърпял неимуществени вреди от воденото наказателно преследване, поради което моли да се отмени решението в тази част и да се отхвърли изцяло предявения иск.

При условията на евентуалност моли да се определи обезщетение за неимуществени вреди, което да е съобразено с критериите на съдебната практика за справедливост и обстоятелствата по делото.

В съдебното заседание представителят на Прокуратурата на Р. България изразява становище, че това обезщетение не следва да надвишава сумата от

5 000 лева.

Жалбоподателят поддържа, че на ищеца не се дължат имуществени вреди, тъй като:

- с предявените искове се иска осъждането на ответника да репарира имуществени вреди, претърпени от еднолично акционерно дружество „Постфинанс“ ЕАД, на което ищецът е едноличен собственик на капитала;

- това дружество е различно от дружеството „ТЕЦ Хасково“ АД със седалище в гр. Търговище, за дейността на което е бил привлечен в процесуалното качество на обвиняем за престъпление по чл. 227б., ал. 2 от НК;

- воденото наказателно преследване по никакъв начин не се е отразило на търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД;

- издадените лицензии на това дружество не са били отнети в хода на наказателното преследване, водено срещу ищеца;

- това дружество не е имало лицензии от БНБ да извършва банкови операции;

- воденото наказателно преследване не е било пречка за ищеца да се реализира в банковия и застрахователния сектор и той не е претърпял имуществени вреди;

Моли да се отмени изцяло решението на първоинстанционния съд в частта, в която е осъден да заплати обезщетения за имуществени вреди и вместо това да се отхвърлят предявените искове.

При условията на евентуалност моли да се определят обезщетения за имуществени вреди в по - нисък размер, тъй като заявените касаят не само периода на наказателното преследване, но и след датата на прекратяване на наказателното преследване, т.е. от 08.09.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в канцеларията на съда на 31.07.2020 г.

Моли да се съобрази размера на адвокатското възнаграждение с размера на присъдените обезщетения.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното:

Въззивните жалби са допустими, тъй като са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от надлежни страни срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване по посочения процесуален ред.

При преценката за основателността на всяка една от жалбите, съдът взе предвид следното:

Ищецът – Г. Р. Т., ЕГН ***** е предявил против Прокуратурата на Република България искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и искове по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът твърди в обстоятелствената част на исковата молба, че на 17.02.2017 г. с постановление на разследващ полицай е бил привлечен по ДП № 146/2016 г. по описа на ОДП-МВР- Търговище в процесуалното качество на обвиняем за извършено престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 НК /л. 143, т.3 от ДП/, като му, е била взета мярка за неотклонение „подписка“.

Наблюдаващият прокурор с постановление от 10.04.2018 г. е отменил мярката за неотклонение и е внесъл предложение в Районен съд Търговище за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“.

С разпореждане № 749/20.04.2017 г. РС Търговище е прекратил съдебното производство по образуваното н.а.х.д. № 315/2017 г. и е върнал досъдебното производство на прокуратурата за отстраняване на допуснати процесуални нарушения.

Прокуратурата е протестирала разпореждане № 749/20.04.2018 г., което е потвърдено с определение № 127 от 05.06.2017 г., постановено по в.ч.н.д. № 96/2017 г. от ОС Търговище

След връщане на досъдебното производство наблюдаващият прокурор с Постановление от 27.07.2018 г. /приложено в т. 6 от ДП/ е прекратил наказателното производство с мотива „че не е извършено престъпление от

общ характер“.

Постановлението е обжалвано и потвърдено с определение № 280 от 31.08.2018 г., постановено по ч.н.д. № 738/2018 г. от Районен съд Търговище.

Ищецът поддържа още, че вследствие на незаконно воденото против него наказателно преследване е претърпял неимуществени вреди, тъй като е било уронено неговото добро име в обществото и необратимо /нелечимо/ се е влошило здравословно му състояние.

Воденото наказателно преследване е пречило неговата професионална реализация в банкова, застрахователната и финансовата сфери.

Към датата на привличането му като обвиняем е бил едноличен собственик на капитала на „Постфинанс“ ЕАД /5 000 бр. обикновени поименни акции на обща стойност 250 000 лв./, което търговско дружество е било лицензирано от Комисията за регулиране на съобщенията да извършва пощенски и парични преводи на територията на Република България с Лицензия № 3-010-02/10.05.2013 г.

Като собственик на капитала и изпълнителен директор е притежавал Сертификат № 0159-01/17.06.1998 г., издаден от БНБ - Управление „Банков надзор“ за наличие на професионален опит и квалификация в банковото дело, позволяващ му да управлява банкови институции и финансови дружества, извършващи банкова и застрахователна дейност.

Дружеството „Постфинанс“ ЕАД е имало сключени договори за търговско представителство с множество български и чуждестранни партньори и се развивало много добре, като печалбата му за финансовата 2016 г. вече била 83 000 лв.

В резултат на незаконното наказателно преследване вече не отговарял на изискванията на БНБ, установени в чл. 5, ал. 1, т. 2 от Наредба № 16 на БНБ, на изискванията на Наредба № 26 на БНБ и на Закона за кредитните институции да ръководи и управлява банкова или финансова институция, поради което се наложило да уведоми всички свои български и чуждестранни партньори за възникналата пречка, а това от своя страна довело до

прекръпяване на всички договори на „Постфинанс“ ЕАД.

Дружеството е било обявено в несъстоятелност с решение на Софийски градски съд, постановено по т.д. № 1552/2018 г.

С предявените искиове поискал осъждането на ответника – Прокуратурата на Р. България да заплати:

- обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в размер на сумата от 500 000 лева, ведно със законната лихва, считано от дата на прекръпяването на наказателното производство – 27.07.2018 г.;

- сумата от 84 000 лева, представляващи пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“, ЕАД за финансовите 2017 г. - 2020 г.;

- сумата от 247 500 лева, представляваща пряка загуба от обезценяване на акциите на „Постфинанс“, ЕАД;

- сумата от 52 800 лева, представляваща пропусната полза от несполучено възнаграждение по договор за управление за 44 месеца, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г.;

- сумата от 164 892 лева, представляваща пропуснати ползи от несполучените възнаграждения като физическо лице за 4 години, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г.;

- сумата от 188 697.94 лева, представляваща пряка вреда, в резултат на загуба и публична продан на жилището му.

Поискал присъжданена законнта лихва, считаноот 27.07.2018 г.

Поискал в тежест на ответника да се възлои отговоронота за разноски и да заплати адвокатско възнагарждение на неговияпроцесуален представител, нва основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Ответникът – Прокуратурата на Р. България подал отговор /л. 102/, с който оспорил основателността на предявените искиове и поискал да се отхвърлят с доводи, че ищецът не е претърпял неимуществените вреди от воденото наказателно преследване.

При условията на евентуалност поискал съдът да присъди обезщетение за неимуществени вреди, което да е съобразено с критериите на съдебната практика за справедливост и с конкретните обстоятелства по делото, имащи значение при определяне на неговия размер.

Оспорил основателността на предявените иски, имащи за предмет обезщетяване на имуществени вреди, тъй като заявените са произлезли за еднолично акционерно дружество, на което ищецът е едноличен собственик на капитала и няма пряка причинна връзка с воденото наказателно производство. Пропуснатите ползи за ЕАД нямат пряка причинна връзка с наказателното преследване и не е доказано сигурното увеличаване на имуществото, а този факт не може да почива на логическо предположение за закономерното увеличаване и не е установена в закона презумпция за настъпването им.

Оспорил размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

От фактическа страна:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 17.02.2017 г. разследащ полицай с постановление е привлякъл ищеца в процесуалното качество на обвиняем по ДП № 146/2016 г. по описа на ОДП-МВР-Търговище, за извършено престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 НК /л. 143, т.3 от ДП/.

На ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“, считано от 17.02.2017 г.

Наблюдаващият прокурор с постановление от 10.04.2017 г. е отменил мярката за неотклонение „подписка“ и е внесъл предложение в Районен съд Търговище за освобождаването му от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“.

С разпореждане № 749/20.04.2017 г. съдията – докладчик при РС Търговище е прекратил съдебното производство по образуваното н.а.х.д. № 315/2017 г. и е върнал досъдебното производство на прокуратурата за

отстраняване на допуснати процесуални нарушения.

Прокуратурата е протестирала разпореждане № 749/20.04.2018 г. на РС Търговище, което е потвърдено с определение № 127 от 05.06.2017 г., постановено по в.ч.н.д. № 96/2017 г. от ОС Търговище

Наблюдаващият прокурор след връщане на досъдебното производство с Постановление от 27.07.2018 г. /приложено в т. 6 от ДП/ е прекратил наказателното производство с мотива „че не е извършено престъпление от общ характер“.

Постановлението е обжалвано и потвърдено с определение № 280 от 31.08.2018 г., постановено по ч.н.д. № 738/2018 г. от Районен съд Търговище.

Копие от определението е приложено в том 6 на ДП, на което е извършено отбелязване, че е влязло в сила на 10.10.2018 г.

По отношение на ищеца като обвиняем не са били взети мерки за процесуална принуда по чл. 68 от НПК „забрана да напуска пределите на Р. България без разрешение на прокурора или на съда“ или по чл. 69 от НПК „отстраняване от длъжност“.

„Чл. 227б., ал. 1 и ал. 2 от НК: Търговец, който изпадне в неплатежоспособност и в 30-дневен срок от спиране на плащанията не заяви това пред съда, се наказва с лишаване от свобода до три години или глоба до пет хиляди лева.

С наказанието по ал. 1 се наказват и лицата, които управляват и представляват търговското дружество или кооперация, ако в 30-дневен срок от спиране на плащанията не са поискали от съда да открие производство по несъстоятелност.“

Воденото наказателно преследване не е било отрязвано в медиите.

Костатациите в писменото заключение на вещото лице, извършило в първата инстанция медицинска експертиза /л. 134/ не обосновават извод на настоящия съдебен състав, че наказателното преследване е било първопричина за констатираните заболявания на ищеца.

Тези заболявания предхождат началото на наказателното преследване и последното не е допринесло за рязко и внезапно влошаване на общото здравословно състояние на ищеца.

Ищецът е представил писмени доказателства за вписано през 2007 г. в Търговския регистър еднолично акционерно дружество „Постфинанс“ ЕАД, на което е бил едноличен собственик на капитала, разпределен на 5 000 бр. обикновени поименни акции на обща стойност 250 000 лв.

Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ и издала на това акционерно търговско дружество Лицензия № 3-010-02/10.05.2013 г. да извършва пощенски парични преводи на територията на Република България за срок до 02.09.2024 г.

По делото няма доказателства, които да установяват, че КРС по повод воденото наказателно преследване против ищеца с акт, издаден по реда на чл. 57 от ЗПУ е отнела лицензията, както и това ЕАД, представлявано от ищеца да е обжалвало акта по реда на АПК пред ВАС.

„Постфинанс“ ЕАД като представител е било лицензирано през 2014 по Наредба № 16 на БНБ от 16.07.2009 г. за лицензиране на платежни институции, дружества за електронни пари и оператори на платежни системи.

По делото няма данни тази лицензия да е била отнета по надлежния ред и ЕАД да е атакувало акта на БНБ.

Ищецът е посочил, че качеството му на обвиняем е било несъвместимо с

изискваният на чл. 5, ал. 1, т. 2 от Наредба № 16 на БНБ от 16.07.2009 г.

Текстът на чл. 5 от НАРЕДБА № 16 от 16 юли 2009 г. за лицензиране на платежните институции, дружествата за електронни пари и операторите на платежни системи (загл. доп. - дв, бр. 30 от 2011 г., в сила от 30.04.2011 г.) е „За лицата, управляващи и представляващи заявителя, за членовете на неговите органи за управление и надзор и за лицата, управляващи и представляващи неговите клонове и представители, се представят следните данни:

1. имена и лични данни по документ за самоличност, националност, постоянен и настоящ адрес;

2. (изм. - ДВ, бр. 95 от 2016 г.) попълнен въпросник - декларация за квалификация, професионален опит и добра репутация съгласно приложението;

3. (изм. - ДВ, бр. 49 от 2017 г., в сила от 01.07.2017 г.) свидетелство за съдимост, издадено преди не повече от три месеца, считано от датата на подаване на заявлението, а в случаите, когато лицето не е български гражданин - друг аналогичен документ;

4. заверен препис от диплома за завършено образование;

5. декларация, удостоверяваща спазването на изискванията по чл. 4, ал. 1, т. 4 - 6, както и че лицето не е било осъждано за умишлено престъпление в държава, на която не е гражданин;

6. удостоверение за липса на данъчни и осигурителни задължения;

7. когато е представител на юридическо лице - заверен препис-извлечение от решението на компетентния орган за определянето му за участие в управителен или надзорен орган на платежната институция.“

Очевидно е, че към датата, на която ищецът е бил привлечен в процесуалното качество на обвиняем чл. 5 от Наредба № 16 е установявал задължение да се представя само свидетелство за съдимост, в което е отразено осъждане с влязла в сила осъдителна присъда или споразумение по чл. 384 от НПК.

Процесуалното качество на обвиняем и подсъдим в съдебната фаза преди приключване на наказателното производство с влязла в сила осъдителна присъда не е предвидено като факт за оповестяване в разпоредбата на чл. 5 от посочената Наредба № 16, както и за другите два нормативни акта – закон и Наредба № 26 на БНБ.

Ищецът е представил Сертификат № 0159-01/17.06.1998 г., издаден от БНБ - Управление „Банков надзор“ за наличие на професионален опит и квалификация в банковото дело, но този сертификат визира само управлението на „Международна ортодоксална банка „Свети Никола“ АД и то в качеството му на член на Управителен съвет и изпълнителен директор на тази банка.

По делото няма данни ищецът да е управлявал банкови институции и финансови дружества, извършващи банкова и застрахователна дейност в срока на наказателното преследване.

Приложените договори за пряко представителство, писмо за изразяване на интерес и мандатно писмо са частни писмени документи, които нямат достоверна дата, не са възпроизведени в официален документ и са изготвени с цел да обосноват основателността на исквете.

Приложеният на л. 51 договор за възлагане на управлението на „Постфинанс“ ЕАД, представлявано от ищеца по своето правно естество е „договаряне сам със себе си“, а приложените по делото заповед за временно преустановяване на кореспонденция /л. 55 / също няма достоверна дата, негов автор е ищеца и също не е възпроизведено в официален документ.

Приложената кореспонденция, изходяща от ищеца до трети лица не доказва, че е имал реални предложения за работа и гарантирани високи доходи.

Извод: Воденото наказателно преследване НЕ е било пречка за професионалната реализация на ищеца.

В първата е инстанция е прието заключението на вещото лице, извършило счетоводна експертиза.

Стойностите по пера на твърдяните от ищеца имуществени вреди са съобразно петитума на предявените искове, а с тях се претендира обезщетяване на вреди не само за периода до 10.10.2018 г., когато е влязло в сила постановлението на прокурора за прекратяването на наказателното преследване, не само до датата на подаване на исковата молба в канцеларията на съда – 31.07.2020 г., но и до края на финансовата 2020 г.

Ищецът с въззивната жалба дори иска осъждането на ответника да заплати допълнително пропуснатата печалба за ЕАД, в размер на сумата от 108 800 лева, за разликата над сумата от 84 000 лева до сумата от 192 800 лева, като се позовава на заключението на счетоводната експертиза.

Иск за обезщетяване на вреди в този размер, включително и чрез изменение/увеличение в първата инстанция не е предявен и не е формиран отхвърлителен диспозитив, дори и с решението по чл. 247 от ГПК.

По отношение на твърдените имуществени вреди, в размер на сумата от 188 697.94 лева, представляваща пряка вреда от публичната продажба на жилището му в гр. Варна.

Приложените писмени доказателства от л. 90 до л. 92 от първоинстанционното производство установяват, че ищецът е имал кредит обезпечен с ипотека, предоставен „Уникредит Булбанк“ АД и необезпечен кредит, предоставен от „Инвестбанк“ АД.

Изпълнителният лист на втория вискател „Инвестбанк“ АД е бил основание за образуване на изп.д. № 84 по описа за 2015 г. по описа на ЧСИ, вписан под № *** в регистъра на КЧСИ.

Делото предхожда датата на 17.02.2017 г.

Очевидно е, че задълженията на ищеца към банките са възникнали преди началото на наказателното преследване и предпоставките за издаване на тези изпълнителни листа са неизпълнението на задълженията от ищеца, като кредитополучател преди да се постави началото на наказателното преследване.

Наказателното преследване не е пряка и непосредствена предпоставка кредиторите да се сдобият с изпълнителни основания и като вискатели да се удовлетворят от публичната продажба на недвижимия имот.

От правна страна:

Предметът на въззивното производство е очертан с подадените ищеца и от ответника въззивни жалби, като спорът се концентрира до основателността на предявените иски, а при тяхната основателност до размера на обезщетенията за претърпените от ищеца неимуществени и имуществени вреди.

-

По главните иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършено престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В разглеждания случай ищецът е бил привлечен като обвиняем в извършването на престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. ал. 1 от НК, което не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК.

Наказателно преследване по отношение на ищеца реално е продължило от 17.02.2017 г. до **10.10.2018 г.**

По отношение на ищеца е била взета само една – най леката мярка за неоклонение „подписка“ за периода от 17.02.2017 г. до 10.04.2017 г.

Материалите по приложеното досъдебно производство не разкриват постановление за ново привличане на ищеца като обвиняем след връщането на наказателното производство на прокуратурата за отстраняване на процесуалните нарушения.

Всички извършени процесуални и процесуално – следствени действия след датата 16.07.2017 г., на която наблюдаващият прокурор е изпратил ДП на разследващия полицаи са събрани в том 5 и том 6.

Единствено в том 5 на л. 151 е приложено писмо, изходящо от зам. Окръжен прокурор на ОП Търговище, с която потвърждава взетата на обвиняемия мярка за неотклонение „подписка“.

На практика е потвърдена невзета мярка за неотклонение.

По отношение на ищеца няма доказателства да е била наложена мярка на процесуална принуда „забрана да напуска пределите на страната без разрешението на прокурора или на съда“.

По отношение на ищеца няма доказателства да е била наложена мярка на процесуална принуда „отстраняване на обвиняемия от длъжност“.

Ищецът не е бил лишен от доходите за срока на наказателното преследване, които е получавал във връзка с управлението на „ТЕЦ Хасково“ АД – със седалище в гр. Търговище.

Наказателното преследване не е било медийно отразявано.

Воденото наказателно преследване не е пречатвало професионалната реализация на ищеца в банковата, застрахователната и финансовата сфери.

Това е така, защото издадените лицензии на едноличното акционерно

дружество от КРС и от БНБ не се били отнети по надлежния ред и няма атакувани актове по реда на АПК пред Върховния административен съд.

Наказателното преследване се е осъществило само в досъдебната фаза, в която единствено прокурорът е осъществявал функциите по ръководство и решаване.

Осъществяването на посочените процесуални функции от прокурора обосновава качеството на надлежен ответник по настоящото дело на Прокуратурата на Р. България, който дължи обезщетение за всички вреди /имуществени и неимуществени/, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да се определят съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, към който препраща параграф 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, съобразно критериите на съдебната практика, установени с ППВС № 4/1968 г. и конкретните данни по делото, а те са:

- възрастта на ищеца, неговото обществено положение и степен на завършено образование;

- на ищеца е било повдигнато само едно обвинение за извършено престъпление, което не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК;

- продължителността на наказателното преследване от 17.02.2017 г. до 10.10.2018 г., в който срок по отношение на ищеца са били извършвани процесуални и процесуално-следствени действия;

- по отношение на ищеца е изпълнявана само една мярка за неотклонение „подписка“, за периода от 17.02.2017 г. до 10.04.2017 г. л. 4 от н.а.х.д. № 315/2017 г. по описа на РС Търговище;

- няма доказателства наказателното преследване да е пречило развитието на ищеца в професионален и образователен план;

- по отношение на ищеца не е била наложена мярка за процесуална принуда „забрана да напуска пределите на страната без разрешението на прокурора или на съда“;

- по отношение на ищеца не е била наложена мярка за процесуална принуда „отстраняване на обвиняемия от длъжност“;

- наказателното преследване не е било медийно отрязвано и не е повлияло негативно върху физическото и психическо здраве на ищеца, тъй като доказателствата и експертно заключение обосновават извод, че вредите за ищеца са обичайните, които съпътстват всяко едно наказателно преследване;

- продължителността на наказателното производство;

Въззивният съд намира, че с оглед на тези конкретни данни, справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди, на което има право ищецът, вследствие на незаконното обвинение, възлиза на сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева, който размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено - икономически условия на живот.

Настоящият въззивен състав споделя решаващият извод на ВКС – ГК-III г.о., изложен в решение № 50 053 от 02.05.2023 г. по к.гр.д. № 2163/2022 г., стр. 6, ***„че самото осъждане на ответната страна – Прокуратурата на Р. България има репарацио действие, предвид моралния, а не имуществения характер на претендираните вреди.“***.

Предявеният иск, имащ за предмет обезщетяване на неимуществените вреди от незаконното обвинение е основателен, до размер на сумата от 5 000 лева и подлежи на отхвърляне до пълния предявен размер от 500 000 лева.

-

По отношение на исковете имащи за предмет обезщетяване на претърпени имуществени вреди:

-

Подлежат на обезщетяване тези имуществени вреди, които ищецът, като физическо лице пряко и непосредствено е претърпял вследствие на незаконното обвинение за периода на наказателното преследване – 17.02.2017 г. до 10.10.2018 г.

-

По иска, имащ за предмет обезщетяване на имуществени вреди, в

размер на сумата от 84 000 лева, представляващи пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД не само за финансовата 2017 г., но и за периода след прекратяване на наказателното преследване /10.10.2018 г. до края на финансовата 2020 г.:

„Постфинанс“ ЕАД е търговско дружество, самостоятелен правен субект, различен от ищеца като физическо лице.

Последният като едноличен собственик на капитала е управлявал и представлявал това дружество, бил е привлечен като обвиняем за срока на наказателно преследване, но това обстоятелство не е повлияло пряко и непосредствено на правната, търговската и производствена сфери на търговското дружество.

Наказателната отговорност е лична и вредите, имуществени и неимуществени, които подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ са само тези, които физическото лице, като субект на наказателната отговорност, в процесуалното качество на обвиняем и/или подсъдим е претърпяло.

Без значение за основателността на иска са обема на осъществената търговска дейност на ЕАД и размера на реализираната и декларирана печалба за финансовата година, предхождаща началото на наказателното преследване и съотношението с дейността на търговското дружество след началото на наказателното преследване на ищеца и с по – ниския размер на печалба за финансовата година/години за срока на наказателното преследване, а още повече след това.

Тук е мястото да се посочи, че е ищецът в претенциите си за обезщетяване на имуществените вреди не се е ограничил само за срока на наказателното преследване от 17.02.2017 г. до 10.10.2018 г., а дори е заявил претенции за обезщетяване и след датата на прекратяването на наказателното преследване, до подаването на исковата молба на 31.07.2020 г., а по

отношение на няколко претенции включително за цялата финансова 2020 г., т.е. до 31.12.2020 г.

Предявеният иск е неоснователен в пълния предявен размер и подлежи на отхвърляне.

Ищецът с въззивната жалба е поискал присъждане на допълнително обезщетение, в размер на сумата от 108 800 лева, каквото не е въведено като предмет на делото с исковата молба, не е поискано и не е допуснато увеличение на този иск в първата инстанция, както и отсъства отхвърлителен диспозитив.

По иска за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на сумата от 247 500 лева, представляваща пряка загуба от обезценяване на акциите на „Постфинанс“ ЕАД:

Предявеният иск е неоснователен в пълния предявен размер и подлежи на отхвърляне, а съображенията за това са напълно идентични с изложените по – горе за претендираните имуществени вреди.

Ищецът освен това не е провел пълно и главно доказване за котировките на тези акции на фондовия пазар.

Джирото на гърба на временното удостоверение е с дата **02.07.2019 г.**

Това разпореждане с акциите е настъпило месеци **след прекратяване на наказателното преследване** и това обстоятелство отхвърля дори предполагаема връзка между наказателното преследване и обезценяването на акциите.

Ищецът освен това не е представил доказателства, че джиросването на акциите е действително, тъй като няма доказателства, че прехвърлянето на поименните акции е било вписано в книгата на поименните акционери, за да има действие спрямо дружеството, както и че в 7-дневен срок от извършване на джирото приобретателят, съответно зложният кредитор, в изпълнение на задължението си е уведомил дружеството, подал е заявление за вписване на прехвърлянето, съответно залога в книгата за акционерите – чл. 185 от ТЗ.

По иска за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на сумата от 52 800 лева, представляваща пропусната полза от неполучено възнаграждение по договор за управление за 44 месеца, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г. и по иска за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на сумата от 164 892 лева, представляваща пропуснати ползи от неполучените възнаграждения като физическо лице за период от 4 години - от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г.:

Ищецът е бил едноличен собственик на капитала на „Постфинанс“ ЕАД, което представлявал и управлявал, а при условията на договаряне сам със себе си е определил възнаграждение и твърди, че наказателното преследване е поставило пречки да го получава, както и че това наказателно преследване е било пречка да предложи професионалните си способности на други търговски дружества, които са имали готовност да ги ползват и щедро възнаградят.

Приложените от ищеца писмени доказателства за основателността на тези искове по своето естество са частни писмени документи без достоверна дата, изхождат от ищеца и не обосновават извод за претърпени материални вреди – пропуснати ползи, т.е. че е бил лишен от сигурни периодични парични постъпления.

По иска, имащ за предмет обезщетяване на материални вреди, в размер на сумата от 188 697.94 лева, представляваща пряка последица от публичната продажба на жилището му в гр. Варна:

Приложените писмени доказателства от л. 90 до л. 92 от първоинстанционното производство установяват, че ищецът е имал кредит обезпечен с ипотека, предоставен „Уникредит Булбанк“ АД и необезпечен кредит, предоставен от „Инвестбанк“ АД.

Изпълнителният лист на втория взискател „Инвестбанк“ АД е бил основание за образуване на изп.д. № 84 по описа за 2015 г. по описа на ЧСИ, вписан под № *** в регистъра на КЧСИ.

Изпълнителните листа на обезпечения кредитор за парични вземания, в това число и размера на натрупани лихви, посочени в тези изпълнителни листа разкриват, че ищецът, като длъжник е престанал да изпълнява точно задълженията си много преди датата 17.02.2017 г. – л. 90 – л. 92.

Очевидно е, че задълженията на ищеца към банките са възникнали преди началото на наказателното преследване и предпоставките за издаване на тези изпълнителни листа са неизпълнението на задълженията от ищеца, като кредитополучател преди да се постави началото на наказателното преследване.

Наказателното преследване не е пряка и непосредствена предпоставка кредиторите да се сдобият с изпълнителни основания и като взискатели да се удовлетворят от публичната продажба на недвижимия имот.

Предявеният иск е изцяло неоснователен и подлежи на отхвърляне.

–

По акцесорните искове с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Началният момент на забавата и на погасителната давност за главния иск и за акцесорния иск, съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС е денят, в който е прекратено наказателното преследване или е влязла в сила постановената от наказателния съд оправдателна присъда.

Наказателното преследване е прекратено със съдебен акт, влязъл в сила на 10.10.2018 г., поради което се дължи законната лихва, считано от тази дата.

Ищецът е поискал да се присъди законната лихва, считано 27.07.2018 г., когато е издадено постановлението за прекратяване на наказателното

производство.

Първоинстанционният съд с решението е присъдил законна лихва, считано от 08.09.2018 г.

Отсъства отхвърлителен диспозитив, молба за допълване на решението с такъв диспозитив и страните с подадените въззивни жалби не оспорват дължимостта на законната лихва, считано от 08.09.2018 г.

Законната лихва, считано от 08.09.2018 г. следва да се дължи единствено и само по отношение на обезщетението за неимуществени вреди.

С оглед на изложеното от двете въззивни жалби частично основателна е подадена от ответника и изцяло неоснователна е подадената от ищеца, поради което следва:

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., за разликата над сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева до размер на сумата от 200 000 лева и вместо това да се отхвърли главния иск в тази част;

- да се потвърди решението на първоинстанционния съд в частта, в която е отхвърлил главния иск, имащ за предмет обезщетяване на неимуществените вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., за разликата над сумата от 200 000 лева до размер на сумата от 500 000 лева;

- да се потвърди решението на първоинстанционния съд в частта, в която е осъдил ответника да заплати обезщетение за неимуществените вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 5 000 лева;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от

ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 84 000 лева и вместо това да се отхвърли главния иск до този размер и акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от 08.09.2018 г.;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 247 500 лева и вместо това да се отхвърли главния иск до този размер и акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от 08.09.2018 г.;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 52 800 лева и вместо това да се отхвърли главния иск до този размер, както и акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от 08.09.2018 г.;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 164 892 лева и вместо това да се отхвърли главния иск до този размер, както и акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от 08.09.2018 г.;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 188 697.94 лева и вместо това да се отхвърли главния иск до този размер, както и акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от 08.09.2018 г.;

- да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта, в която ответникът е осъден да заплати адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., за разликата над сумата от 830 /осемстотин и тридесет/ лева до размер на сумата от 20 287.80 лева;

По разноските:

С оглед изхода на делото и пълната неоснователност на жалбата, подадена от ищеца не са налице предпоставките да се осъществи отговорността за разноски и ответникът да заплати адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

Освен това ищецът не е представил доказателства, че попада в кръга на лицата по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв., възпроизведен в чл. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Страните по договор – адвокат и клиент не могат да създават задължения на трето лице по договора, каквото се явява ответникът и последният да носи отговорността за разноски, ако не са налице предпоставките по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв., за наличието на които следва да бъдат представени доказателства на съда, тъй като тази отговорност се основава на закона и се осъществява само с постановления от него съдебен акт.

В заключение: всяка уговорка между клиента и неговия адвокат за оказване на безплатна правна помощ при отсъствието на предпоставките по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв. не поражда права на договорилите се, както и не поражда задължение за третото лице /ответника/, но задължава съда при постановяване на дължимия се съдебен акт да изследва и само ако установи предпоставките по чл. 38, ал. 1 от ЗАдв. да осъди ответника да заплати адвокатско възнаграждение на процесуалния представител, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съобразно уважената/отхвърлената част на исквете.

По тези съображения, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди, вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, което е прекратено на 27.08.2018 г. с постановление на прокурор при Районна прокуратура Търговище и потвърдено с определение от 31.08.2018 г., постановено по ч.н.д. № 738/2018 г. от Районен съд Търговище, влязло в сила на 10.10.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., за разликата над сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева до размер на сумата от 200 000 /двеста хиляди/ лева и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, имащ за предмет обезщетяване на неимуществени вреди, вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., за разликата над сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева до размер на сумата от 200 000 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди, вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, което е прекратено на 27.08.2018 г. с постановление на прокурор при Районна прокуратура Търговище и потвърдено с определение от 31.08.2018 г., постановено по ч.н.д. № 738/2018 г. от Районен съд Търговище, влязло в сила на 10.10.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която е отхвърлил предявения от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, имащ за

предмет обезщетяване на неимуществени вреди, вследствие от незаконно повдигнато обвинение за престъпление по чл. 227б., ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., за разликата над сумата от 200 000 /двеста хиляди/ лева до пълния предявен размер от 500 000 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение в размер на сумата от 84 000 лева, представляваща пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД за финансовите 2017 г. до 2020 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г. и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и иск по чл. 86 от ЗЗД, имащи за предмет обезщетяване на имуществени вреди - пропусната печалба от търговската дейност на „Постфинанс“ ЕАД за финансовите 2017 г. до 2020 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 84 000 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение за имуществени вреди, в размер на сумата от 247 500 лева, представляваща пряка загуба от обезценяване на акциите на „Постфинанс“ ЕАД, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г. и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и иск по чл. 86 от ЗЗД, имащи за предмет обезщетяване

на имуществени вреди – загуба от обезценяване на акциите на „Постфинанс“ ЕАД, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г. до размер на сумата от 247 500 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение, в размер на сумата от 52 800 лева, представляваща пропусната полза от неполучено възнаграждение по договор за управление за 44 месеца, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г. и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и иск по чл. 86 от ЗЗД, имащи за предмет обезщетяване на имуществени вреди – пропусната полза от неполучено възнаграждение по договор за управление за 44 месеца, за периода от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 52 800 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение, в размер на сумата от 164 892 лева, представляваща пропуснати ползи от неполучените възнаграждения като физическо лице, за период от 4 години от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г. и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Р. Т., ЕГН ***** против

Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и иск по чл. 86 от ЗЗД, имащи за предмет обезщетяване на имуществени вреди - пропуснати ползи от неполучените възнаграждения като физическо лице, за период от 4 години от привличането му като обвиняем на 17.02.2017 г. до завеждане на делото на 31.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 164 892 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати на Г. Р. Т., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди, в размер на сумата от 188 697.94 лева, представляваща пряка вреда от публична продан на жилището му, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г. и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. Р. Т., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България главен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и иск по чл. 86 от ЗЗД, имащи за предмет обезщетяване на имуществени вреди от публична продан на жилището му, ведно със законната лихва, считано от 08.09.2018 г., до размер на сумата от 188 697.94 лева.

ОТМЕНЯ решение № 261 366 от 20.04.2022 г., поправено по реда на чл. 247 от ГПК с решение № 263 123 от 12.10.2022 г., постановени по гр.д. № 7953/2020 г. от Софийски градски съд в **ЧАСТТА**, в която ответникът - Прокуратурата на Република България е осъден да заплати адвокатско възнаграждение на адв. К. Т., на основание 38, ал. 2 от ЗАдв., за разликата над сумата от 830 /осемстотин и тридесет/ лева до размер на сумата от 20 287.80 лева.

Решението може да са обжалва от страните пред ВКС на Р. България, в едномесечен срок от връчването му, при наличието на предпоставките по чл.

280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____